
Tomaji Attila

VISSZAVONHATATLANUL

Jékely Zoltánra emlékezve

Szekrényeink sötét odva foszlott ruhákkal
színültig. Ajtajuk nyöszörögve dalol.
Fiókban altatók. Vászonzacskó, teli mákkal.
Roppan a kopott deszka keserűn, legalul.

Még emlékszik büszke, messze fákra?
Ott mondták ki nevünket halkán.
Bolyong a szó azóta, szegve szárnya:
nyílik az erdő, elnyeli lassan.

A tisztást fák kupolája vonja árnyba.
S az emlékeket? elvirult arcok romjait?
Platánok fölött a felhők bálnanyája
vonul. Velük tartani? talán még korai.

Elsárgultak csóktalan a régi lányok,
tükrökön átvonuló, puha árnyalakok.
Miért nem égetik el a lelkes lángok
a nekik írt verset, az ócska kéziratot?

S hol alszik az esettállú szerelem?
Ráncos arcát betemette mélyen a föld.
Ott porlad, hol madarak és emberek
sáros, fáradt vérétől zöldebb a zöld.

Az ő szívükből hajt ki a virág, a fű.
De hullt hajsza helyett újak nem nőnek.
Vertfalra lepke száll. Fehér, halálfejű.
Most kellene megállniuk a felhőknek.

Fenn a távol égen leng egy lassú inga,
átlendül az ömlő fény vörös falán.
Gyorsan surran a gyík. Teste nedves titka
kitörölhetetlen nyomként bízva rám.

Elhalt férfiak, vadak árnya jár a kertben.
Éles füttyszó száll halálos víztükör felől.
Bár gazdátlan égi lények hívnak szünetlen,
visszavonhatatlanul magához ránt a föld.